

Framhald frá 1. síðu.

ja slíkir «sáttmálar» við breiðar fullkomuliga beina fyrir öllum framtíðar ávátum förlönging og íslendinga millum. — Eingin skilir, hvussu það ber til, at «sáttmálin» er gjörður.»

Hetta er ein endurskoðun av teirri hótan, sum fiskimálaráðharrí Íslands — Ludvík Jósefson — kom við, tá hesar samráðingar um fiskleiðirnar við Føroyar byrjaðu. Vit finga tá et vita og finga tá prógv fyrri í íslenskum blóðum, at íslendiskir politikkarar og íslenska fólkid áls ikki stóðu afian fyrri hesi bóttunnaróð. Ludvíks, sum hann sjálvandi hevur fingid «løgð í mánnina» frá onkrum «partamann» í Føroyum.

VIT VERÐA AT MISSA ALLAN**SJÁLVAVGJERÐARRÆTT**

Um so skal verða, at veidurettur indli okkara innan fyrri íslendiska fiskimarkid, verða treytaði ev, at vit reka politikk, sum íslendingar kunnu godtaka, so má roknað við, at einvísi ut-

flytingarpolitikkin fer at fara til, at vit missa allan sjálvaavgjerrætti. Fyri at fáa rættindi við Ísland skulu vit verða íslendingum undirbróttir, fyrri at fáa veidurettindi í Noreg, skulu vit sostatt einvi verða norðmönnum undirbróttir, fyrri at fáa veidurettindi á Heilendsleiðini og í Norðsjónum

skulu vit her eftir einvi verða bretum og øðrum undirbróttir.

MIKKIL AVBJÓÐING

Hetta er mikil avbjóðing til føroysku tjóðina. Skulu Ludvík Jósefson og aðrir íslendiskir kommunistar, O. Hlasi tena í ta fløymu, sum tjóðveldis-

menn og 14. september, ser-sakleggi, Føroyar, Føtursu og dansa eftir, hava síðsta orðid at siga í fiskimarkspolitikki

okkara? Skulu vit verða avhvoni politikk við skulu reka? Her sigur føroyska tjóðin sjálvandi «kortanzie»

KUNNGERÐ

Oyrna-, nøs- og hálslækni B. C. Nielsen hevur viðtalu á teimum føroysku sjúkrahúsum soleiðis:

A Landssjúkrahúsinum (Tórshavn tlf. 13540, lokkal 90) frá týsdegi 23/10 til og við friggjadag 2/11 og frá mánadeigi 19/11 til og við mikudag 5/12 1973.

A Suðuroyar Sjúkrahúsi (Tvøroyri tlf. 71134) frá mánadeigi 5/11 og til og við friggjadag 9/11 1973.

A Klaksvíkar Sjúkrahúsi (Klaksvík tlf. 55463) frá mánadeigi 12/11 og til og við friggjadag 16/11 1973.

Sjúklingarnir mugu sjálvir ringja framman undan til sjúkrahúsin og biðja um tíð.

Av tí, at tíðin verður so knøpp, ber bara til at taka fólk, sum hava fingid ávísing frá lækna sínum (børn frá skúlalæknanum).

Viðtaludagin er fyrst at venda sær til skrivstovuna á sjúkrahúsinum, har 24,00 kr. skulu verða goldnar fyrri 1. viðtalu, og 12,00 kr. fyrri tær, sum kanska verða seinni. A Landssjúkrahúsinum hevur læknin viðtalu á 1. hædd í nýggja bygninginum og har verður goldid fyrri viðtalu í «Leiðbeining» í forhøllini. Ein partur av útreiðslunum verður afturgoldin av sjúkrakassanum.

Froskmannaskeið

Skipað verður fyrri skeiði fyrri froskmenn á Tvøroyri í døgnum 5.—11. nov. 1973, báðir dagar við-roknaðir.

Skeiðið endar við roynd.

Staðin roynd gevur prógv og rætt til loyvisbræv eftir reglunum í lógini um kavaravinnu.

Neyðugt er at luttakararnir hava nakað av kunnsleika til kaving frammanundan.

Kostnaður 300 krónur.

Luttakaratalið er avmarkað til 8.

Møguligir luttakarar biðjast melda luttøku skjótast gjørligt.

Gjøllari upplýsingar fáast frá

BÚSKAPARRÁÐNUM

Niels Finsensgøta 15, telf. 12794 Tórshavn.

BERT SEYTJAN

Johnsigurd Johannesen týddi eftir Evu Steen

7. PARTUR

Dagin eftir, Manja var komin ur skúla, fór hon beinan vegin innar í arbeiðsrúm faðir síns.

— Nú, pápi, segði hon. Hevur tú verið hjá lögregluni og boðað henni frá?

— Ja, svaraði Winter suffandi.

— Hvat segði lögreglan, með ni?

Hon granskaði andlit hansara, og beit merki í, at eyguni vóru kaldlig.

— Lögreglan hevði miklan áhuga fyrri frásøgn minari. Hon fer nevniliga at geva honum skortflegingu í samband við ann að mál...

— Er tað óhugnaligt, pápi?

— Eg veit tað ikki. Hann hevur ongan ávísan bústað, sigur lögreglan. Hann hevur ongan slíkan havt tær báðar vikurnar, síðan hann varð leyslatin. Tú kann ætla, lögreglan veit slíkt. Eg játtaði at ringja til lögregluna, um Akre verður afiur at sigga her í grannalagnum.

Winter leit granskandi at dóttirini:

— Er tú vís í, at hann ikki var í hølunum á tær á heimleiðini?

— Púra vís. Eg leit afturum meg fleiri ferðir, og hann var ongestaðni.

Dagarnir gingu. Um kvøldarnar leikti Bob á ljóðfar sitt í Hit House.

Manja var fegin um prýðilut in, hon hevði fingid frá honum, og tá nú víðurskiptini ikki lagaðu seg óðrvisi, avgjordi hon at lesa meiri í skúlabókum sínum enn hon hevði gjørt frammanundan. Hetta fróddi faðir hennara.

Winter hugsaði mangan, um hann ikki skuldi seia í verk til-tøk til tess at fáa Manju á ann an bógv, heldur enn tann, sum kortini onki veruligt úrslit bar við ser.

Hon dvaldist á ikki røttum bógv, hevði gjørt tað ov leingi, hugsaði Winter, Soleiðis var tað.

Tað kimaði í durinum. Tað var Lis, vinkona Manju.

— Kemur tú við í Hit House?

— Eg má fáa loyvi til tess frá pápa.

Manja fór innar í stovuna og rópti:

— Pápi, kann eg sleppa í Hit House. Skilir tú, Lis er her...

Hugsan Winters um nevndu tilfok vítiði aftur heila hansara.

— Í lagi... men á við teirri treyt, at tú er í hóslag við annaðhvørt Bob ella Lis.

— Jú, tað skal eg. Fávæl, pápi...

Tað var lýtt junikvöld. Tær báðar vinkonurnar fóru í dans.

Komnar í Hit House hendi bert tað vanliga, at Lis fór at dansa, meðan Manja stóð í ein

semi og leit upp móti Bob, har hann sáð og leikti ljóðfar sit.

Hon hevði hálsbandið við prýðilutinum hangandi um háls in. Og hon kendi seg væl — og tryggja.

Aftaná dansin fylgdi Bob henni til hús, men hon kendi, at tað var eitthvørt, sum nivdi hann.

— Tú hugsar, haldi eg meg kunna skilja, segði Manja.

— Nei, tað hevur ongan týdning.

— Jú, okkurt er tað. Sig mær frá hugsan tínari.

Hann tók í hond hennara, og tey hildu leiðina fram.

Hann var framvegis tigandi, fjært frá øllum tí, tey gingu framvið.

— Sig mær frá onkrum vøkrum, segði hon síðan, meðan hon leiddi hovu sitt á herðar hansara.

Hann tókist framvegis onga kenslu bera, og hon gjordist ill.

— Tú er ikki góður við meg.

— Jú, eg eri. Tú er fitt, Manja.

Tú er fitt. Hon hugsaði um framsøgn hansara. Tað var alt, hann segði.

— Elskar tú meg, spurdi hon.

— Ja.

— Sig tað, meðni. Sig, at tú elskar meg.

Honum hóvaði, als ikki slíkt

kjafibreiði. Hann hevði givið henni prýðilut in. Hvi kundi hon ikki skilja kærleikshátt hansara?

— Kann vera, at tú elskar Lis istaðin, helt hon fyrri.

— Tí so við hasum, og tað í stundini. Eg vil ikki hoyra hatta grett longur.

Eg elski ongan, at tú veit tað. ONGAN!

Hon slepti hond hansara.

— Eg kann ikki torga teg, segði hon ílskliga. Halt leiðina fram. Lat meg ganga einsamalla. Skilir tú? Eg leggi ikki í at fylgjast við tær.

Bob lat, sum hevði hann onki hoyrt. Hann hevði bert leitandi hond sína út frá leiðini.

— Hvi kemur tú aftan á mær? Hoyrdu tú ikki, hvat eg segði?

Rødd hennara var framvegis ílsklig, samstundis sum annar fóvur hennara galti í vegin.

— Tú veit, segði Bob, at eg havi lovað pápa tínum at ansa eftir tær. Og eg vil halda lyfti mítt.

— Berti av teirri orsök, ha?

Tað er bert av teirri orsök, tú fylgir mær heim, segði hon. Óivað hevur tú ein sævufund afaná. Ein slíkan fund við Lis, kanska?

— Ikki so, góðasta. Kom nú. Gev mær hond ána.

Hann tók hana at ser, og tá tey nærkaðust helmi hennara og hann vildi kyssa hana, hevði hon hann burtur frá ser.

— Nei, eg vil ikki verða elskað av nokrum, sum ikki elskar meg, segði hon hvassliga og rann frá honum.

Tá hon var komin inn um grindina, rópti hon til hansara: — Eg kann ikki torga teg, so veit tú tað!!!

Bob bert flenti.

— Tú sigur ósatt, Manja. Tú torgar meg. Tú ber miklan alsk til min. Og eg til tin. Og harid — eydna við føðingargygi tínum. Klukkan er farin

gá, joly!

Manja kuvendi og tveitti seg í armar hansara. Og kysti hann.

— Tøkk, góðast Bob. Tú er tann fyrsti, sum ynskir mær eydna við føðingargdegnum. Samstundis sigur tú beint. Eg elski teg. Kom, gev mær ein koss.

Tey flentu bæði. Fevndu hvørt annað og vóru eydnusel. Morgunin eftir kimaði telefonin. Manja var í baðrúminum. Winter hoyrði hana syn-gja so fagurliga: Happy birthday to you, happy birthday, Manja, happy birthday to you.

Hann smiltist og helt leiðina innar í stovuna.

— Tað man vera ein av vin-konum Manju, sum ynskir at siga henni eydna við degnum, hugsaði hann, meðan hann hevði hornið upprá.

— Halló?

— Er tað hjá harra Winter, segði ein rødd.

Jú, tað er.

— Er tað Winter?

— Jú, tað eri eg. Hvønn tali eg við?

Síðan hoyrdest bert ein hánis-ligur látur.

— Eg ringi bert fyrri at ynska tygum tillukku, segði røddin — við dóttir tygara, við teim um 17 árunum. Er tað ikki í dag, hon fyllir seyrtan ár?

— Hvat ynskja tygum, spurdi Winter.

Røddin flenti aftur. Tað var rødd Magne Akre.

— Hvat ynskja tygum, endurtók Winter.

— Seyrtan ár... Er tað ikki ein frálíkur aldur, harra Winter? Seyrtan ár. Rebekka var eisini seyrtan. Betty somuleiðis. Og so allar tær, tygum ongan kunneka hava til. Seyrtan. Allar seyrtan.

Ungar og uttan nakra skuld. Og nú er stundin komin til tygara.

Hvorja kenslu bera tygum í hesum sambandi???

(Framhald)